

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

**Матеріали
Міжнародної науково-практичної
конференції
“ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ
УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКОЮ В УМОВАХ
ЦИФРОВІЗАЦІЇ БІЗНЕСУ”**

10 жовтня 2023 р.

Київ
2023

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ:

Голова оргкомітету:

Гончаренко Михайло Федорович – ректор Міжрегіональної Академії управління персоналом, д-р екон. наук, проф.

Заступники голови:

Семенець-Орлова Інна Андріївна – директор Навчально-наукового ін-ту управління, економіки та бізнесу, д-р наук з держ. упр., проф.;

Каліна Ірина Іванівна – заступник директора Навчально-наукового ін-ту управління, економіки та бізнесу, д-р екон. наук, проф.

Члени оргкомітету:

Дачій Олександр Іванович – завідувач кафедри маркетингу ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Братусь Анна Анатоліївна – завідувач кафедри економіки та управління бізнесом ННІУЕБ, д-р екон. наук, доц.;

Дмитренко Геннадій Анатолійович – завідувач кафедри управління персоналом та економіки праці ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Коваль Микола Іванович – завідувач кафедри обліку і оподаткування ННІУЕБ, канд. екон. наук, доц.;

Кришталь Галина Олександрівна – завідувач кафедри фінансів, банківської та страхової справи ННІУЕБ, д-р екон. наук, проф.;

Кривоберець Марина Миколаївна – завідувач кафедри організації туристичної діяльності ННІУЕБ, канд. екон. наук, доц.;

Мазур Юлія Володимирівна – декан ННІУЕБ, канд. екон. наук, доц.

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 10 від 29.11.23)*

Міжнародна науково-практична конференція “Інноваційні методи управління економікою в умовах цифровізації бізнесу”: зб. матеріалів конференції (м. Київ, 10 жовтня 2023 р.) / ред. кол.: І. А.Семенець-Орлова (гол. ред.), І. І.Каліна (заст. гол. ред.), Ю. В. Мазур (упоряд. і відп. ред.) та ін. Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом, 2023. 274 с.

ISBN 978-617-02-0389-2 (електронне видання)

Опубліковано наукові статті, в яких висвітлено теоретико-методологічні засади та практичний досвід роботи в таких галузях, як: економіка, маркетинг, менеджмент, публічне управління, туризм в умовах цифровізації бізнесу.

Для науковців, викладачів, наукових співробітників, промисловців, підприємців, аспірантів і студентів.

Тексти тез надано в авторській редакції. Автори несуть повну відповідальність за зміст публікацій, а також добір, точність наведених фактів, цитат, власних імен та інших відомостей.

Катанов Андрій Вікторович Особливості стратегічного управління персоналом туристичної фірми	136
Климов Дмитро Миколайович Цифровізація та майбутнє банківської системи України	138
Коваль Микола Іванович Громадський контроль у бюджетному процесі України: досвід, проблеми, перспективи	141
Ковальчук Дар'я Миколаївна Інноваційні форми екскурсійної діяльності в туризмі	146
Кононенко Катерина Геннадіївна Віртуальний туризм: нова ера цифровізації туристичного бізнесу	148
Коротких Олександр Сергійович Інноваційні методи управління стратегією розвитку туристичного підприємства в умовах цифровізації бізнесу в період кризи	151
Кривоберець Марина Миколаївна Цифровізація туристичного бізнесу на сучасному етапі	154
Кривоберець Марина Миколаївна, Сичов Олександр Володимирович Розвиток цифрової економіки в Україні: перспективи та виклики	157
Кришталь Галина Олександрівна Нові фінансові технології в цифровій економіці держави	160
Крутевич В. В., Семенець-Орлова Інна Андріївна Інтелектуальний розвиток економіки України післявоєнний період	163
Кутовий Олександр Вячеславович Взаємозв'язок управління інноваціями та інвестиціями у розвитку державної політики	165
Лазаренко Владислав Ігорович Цифровізація бізнес процесів в сталому сільському господарстві	167
Левченко Мая Романівна Розвиток туризму в воєнний період	169
Левченко Микола Олексійович Туризм як сфера господарської діяльності	172
Лигирда Анастасія Василівна Інновінг в туристичному бізнесі. Проблеми сучасності	174
Липка Марія Андріївна Перспектива розвитку зеленого туризму як складової туристичної галузі	178

КРУТЕВИЧ В. В.

*студент 4 курсу Навчально-наукового інституту управління,
економіки та бізнесу, Міжрегіональна Академія управління персоналом*

СЕМЕНЕЦЬ-ОРЛОВА Інна Андріївна

*доктор наук з державного управління, професор,
завідувач кафедри публічного адміністрування,
Міжрегіональна Академія управління персоналом*

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ПІСЛЯВОЄННИЙ ПЕРІОД

Актуальність розгляду теоретичних та методологічних проблем щодо вирішення практичних завдань інтелектуального розвитку економіки України після воєнний період обумовлена необхідністю розроблення механізмів урахування конкретних чинників у процесі інституційної трансформації економіки, подолання кризових явищ, процесів і тенденцій в економіці країни. При розробленні політики інтелектуального розвитку вагомою складовою є вдосконалення методичного забезпечення та трансформація відмінних ресурсів на інновації з урахуванням різноманіття суб'єктів інноваційного процесу, соціально-економічного контексту і локалізацій інноваційного розвитку після воєнний період.

Теоретичні основи розвитку широко представлені у працях таких відомих зарубіжних вчених: Т. Нібель, П. Данліві, М. Кейнс, К. Маркс, М. Портер, Д. Рікардо, А. Сміт. У подальшому питання управління інтелектуальним розвитком економіки розкриваються у роботах К. Андрющенко, В. Бабенко, Г. Братусь, І. Венедіктова, О. Васильєва, О. Дація, В. Жарова, В. Зінова, В. Іванової, С. Колганова, О. Левковець, В. Маргасової, Н. Орлової, Т. Павленко, О. Савченко, П. Цибульова, В. Чеботарьова, А. Шатракова, В. Ярмоша та ін.

За останній рік економіка України трансформувалася на скільки, що жодна країна в світі таку трансформацію не активізувала б, тобто відбулися перетворення сучасної економічної політики держави відповідно до умов воєнного стану. Стратегічна мета держави полягає в підвищенні її конкурентоспроможності за рахунок інтелектуального розвитку економіки. Для успішного впровадження в економіку держави новачок, колосальне значення має розвиток інформаційних технологій, які виступають драйвером зростання продуктивності праці, і як наслідок зниження витратоємності продукції, що випускається. Розвиток та ефективне управління інноваційною діяльністю є необхідною умовою перспективного розвитку інноваційних підприємств після закінчення війни та відновлення.

Відповідно до національної стратегії розвитку сфери інтелектуальної власності в Україні на період до 2025 року та стратегії розвитку сфери ін-

новаційної діяльності на період до 2030 року, підвищення результативності інтелектуальний розвиток можливе лише за наявності системи управління інноваційним розвитком з єдиною для всіх учасників процесу ідеологією, регламентованим механізмом, чіткою структурою і формалізованим процесом. Зміна стратегії інтелектуального розвитку передбачає зміну концептуальних основ цього процесу. Проблематика зміни концептуальних основ як до управління інтелектуальним розвитком, так і до науково-технічного розвитку України в цілому, з намірами їх формування відповідно до сучасних динамічних вимог, актуалізує питання концептуалізації ключових аспектів управління інноваційним розвитком в системі науково-технічної політики України.

Інтелектуальний розвиток після воєнний період змотивує суспільство та підприємства користуватися засобами Інтернету: робити замовлення, продавати, доставляти та працювати. Наразі в Україні та в цілому у світі стрімко розвивається цифровізація — це активізаційний процес, який стосується багатьох сфер економіки.

В еру масової цифровізації та її впровадження в економіку країни, яка є не просто засобом підвищення ефективності та досягнення максимального комфорту, а й необхідним фактором, що забезпечує прискорений розвиток усіх її складових. Розвинені країни підтримують процес цифровізації на всій своїй території, оскільки результати досліджень у цій галузі показують, що в середньому активізація впровадження цифрових технологій у країні призводить до збільшення ВВП на 1 %. Процеси цифровізації мають надзвичайно важливе значення для української економіки. Основна мета цифровізації полягає у досягненні цифрової трансформації існуючих галузей економіки, у більш прогресивні та сучасні. Такий прогрес є можливим лише тоді, коли ідеї, дії, ініціативи та програми, які стосуються цифровізації, будуть інтегровані в національні, галузеві стратегії і програми розвитку.

Трансформація інтелектуально-інноваційних систем у післявоєнний період відбиватиметься через підвищення інтенсивності та градаційності інтелектуальних комунікацій унаслідок ускладнення інноваційного процесу. Важливість інтелектуальних комунікацій є фундаментом закономірності пошуку ресурсів інтелектуально-інноваційного розвитку, які охоплюють природні та людські ресурси, фізичний капітал, технологічні й інституційні чинники, а також капітал відносин, що забезпечує взаємозамінність інших ресурсів через партнерства.

Розвинені країни як перевагу розглядають формування інтелектуального суспільства напрямом інвестування в людські ресурси та наукові дослідження, підтримки квантової цифровізації систем освіти для того, щоб вони більшою мірою відповідали потребам економіки, заснованої на знаннях. Особлива роль при цьому відводиться закладам вищої освіти, ключовим завданням яких є розвиток інноваційної діяльності як інтегрованої частини освітньої і науково-дослідної роботи. У контексті міжінституційної взаємодії потрібне забезпечення систематичної участі технологічних платформ, галузевих бізнес-асоціацій та інститутів інноваційного розвитку у формуванні системи

актуалізації переліку пріоритетних технологій у співпраці з незалежними представниками експертного співтовариства.

КУТОВИЙ Олександр Вячеславович

аспірант Державного податкового університету

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ ТА ІНВЕСТИЦІЯМИ У РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ

Взаємозв'язок інноваційного розвитку та інвестиційних вкладень очевидний. Інновації як основа економічного зростання реалізуються за допомогою інвестиційних проєктів. Грунтуючись на висновках науковців [1], а також завданнях, які вирішують соціально-економічні системи, можна констатувати, що інноваційна та інвестиційна діяльність довгий час недооцінювалася практиками. Для інновацій об'єктом інвестування мають бути не лише наукові винаходи, а й результати таких розробок, і будь-яка організаційна діяльність з використання інновацій, наприклад, у сфері нанотехнологій, будівництві підприємств у нових галузях промисловості.

Розглянемо в хронологічному порядку наукові думки у сфері інновацій та інвестицій, на основі чого визначимо суть цих понять. У 1962 році К. Ерроу застосував до наукових досліджень термін “суспільне надбання”, звернувши особливу увагу на те, що “дохід від проведення фундаментальних досліджень набагато нижчий, а суспільний дохід вищий, оскільки отримані результати поширюються у сферах реального функціонування суспільного відтворення, причому в різних галузях” [2].

Термін “інновація” відомий ще з XIX століття, але зацікавленість у сутності інноваційних процесів, їх формах та особливостях стала активно виявлятися у XX столітті. Дефініція “нововведення” досліджується вченими із двох позицій: як одиничний акт і як процес” [3]. Як зазначає дослідники І. Б. Федішин “під інновацією розуміється кінцевий результат впровадження нововведення з метою зміни об'єкта управління та отримання економічного, соціального, екологічного, науково-технічного чи іншого ефекту” [4]. Інноваційний процес охоплює всю систему виробничих відносин, починаючи від ідеї та закінчуючи її комерційною реалізацією [5]. Трактуючи інноваційного розвитку як процесу властиве багатьом дослідникам. Відповідно до першої точки зору, інновація — це використання інтелектуальної праці людей, їхня здатність креативно мислити та працювати [6]. Згідно з іншою точкою зору, інновація — це процес, характеризує перетворення ідеї через практичне використання в товар, продукт з орієнтацією на економічну вигоду та підприємницький дохід [7].